România a intrat în Al Doilea Război Mondial cu o armată făcută praf de corupția și incompetența elitelor politice ale țării

Matei Udrea (https://www.art-emis.ro/matei-udrea/) 01 Septembrie 2024

(/images/stories/analize/Armata_Ro_WWII_2024.jpg)

„Cu românii nu se poate face nimic. Armata română nici nu poate fi apreciată ca armată”.

La 12 februarie 1941, într-o ședința ținută la Cartierul General al armatei germane pe tema capacității de lupta a aliaților în perspectiva războiului cu Uniunea Sovietică, participanții la discuții concluzionau că armata română „nici nu poate fi apreciată că armata“. La câteva săptămâni distanță, într-o altă conferință cu comandanții săi, Hitler aprecia că nu trebuie făcute „iluzii în privința aliaților” (Germaniei - n. r.) pentru că, oricum, „cu românii nu se poate face nimic”. Și totuși, doar trei luni mai târziu, pe 22 iunie 1941, această armata care nici măcar nu putea fi considerată armata avea să fie aruncată în luptă, primind cea mai grea misiune din istorie: să câștige, alături de Germania, războiul împotriva Uniunii Sovietice, Statelor Unite și Marii Britanii.

Cum a fost posibil așa ceva?

Vineri, 30 august 2024, s-au împlinit 80 de ani de la intrarea Armatei Roșii în București, moment care marchează începutul ocupației sovietice și al impunerii regimului comunist. Impactul asupra țării a fost unul devastator. România și-a curmat brusc drumul spre modernizare și europenizare, elitele intelectuale i-au fost exterminate, iar noul model de societate a schimbat profund sistemul de valori al întregului popor. La sfârșitul perioadei comuniste, după 45 de ani de pace, România ajunsese la 32% din PIB-ul mediu al Europei, după ce în 1938 plecase de la 51%. În articolul de față vom vorbi despre starea armatei române în iunie 1941, când generalul Ion Antonescu a dat celebrul ordin rămas în istorie: „Ostași, vă ordon, treceți Prutul!”.

Elitele politice ale României au jefuit bugetul destinat armatei până în ultima clipă. Există convingerea că ne vor apară aliații occidentali dacă suntem atacați de cineva (găsiți cumva vreo asemănare cu anul 2024? Au trecut 83 de ani, dar situația României este mai dezastruoasă decât atunci. Azi, nici armata aia care „nu putea fi numită armată” nu mai există! – n.n.I.M).

Felul în care a intrat România în Al Doilea Război Mondial, la 22 iunie 1941, poate fi socotit o tragedie din toate punctele de vedere. Acest exemplu zguduitor despre ce poate face corupția din capacitatea de apărare a unei țări ar trebui să fie studiat și aprofundat de istoricii militari, iar concluziile să le fie predate ofițerilor în Academia Militară și politicienilor la cursurile Colegiului Național de Apărare. Cu toate acestea, tema este evitată ori înghesuită în notele de subsol ale lucrărilor.

Țintă a jafului și corupției politicienilor și înalților ofițeri în perioada interbelică, armata română era într-o stare absolut catastrofală la începutul anului 1941. Deși norii grei ai războiului se strânseseră progresiv încă de pe la mijlocul anilor 1930, regele Carol al II-lea, camarila sa, politicienii perindați la guvernare și ofițerii superiori își văzuseră de afaceri, delapidand bugetul pentru înzestrarea armatei și neglijând complet pregătirea.

„România a făcut războiul împotriva Uniunii Sovietice cu niște tunulețe de la 1877”, își amintea acum un deceniu istoricul și diplomatul Neagu Djuvara, prezent și el pe front în 1941. Este o mărturie care sintetizează foarte bine situația în care s-a găsit armata română la startul celui mai devastator război din istorie.

Regele Carol al II-lea a jucat un rol major în jefuirea bugetului destinat armatei. Suveranul a patronat personal rețelele de corupție, pe care le-a încurajat și protejat. După crearea României Mari, în 1918-1919, convingerea era că garanțiile primite de Aliații învingători în Primul Război Mondial vor fi suficiente pentru a păstra granițele țării. Deși România era înconjurată în bună măsură de vecini care pierduseră războiul și teritorii și care spuneau deschis că vor revizuirea frontierelor (Uniunea Sovietică, Ungaria, Bulgaria), în România decidenții politici credereau că Franța și Marea Britanie vor avea grijă că tratatele să fie menținute și că, dacă se va ivi vreodată vreo amenințare, marile puteri vor interveni pentru a restabili lucrurile. (Aceeași Mărie din 1941, dar cu altă pălărie în 2024 - n.n.I.M).

Valul afacerilor de corupție din jurul înzestrării armatei. Cazurile „Armstrong-Fokker” și „Skoda”. Cum s-au deturnat banii pentru avioane și tunuri

Pe acest fundal, elitele politice ale României și-au văzut de propriile interese, delapidarea bugetului destinat înzestrării armatei fiind una din preocupările preferate. Tonul l-a dat însuși Carol pe vremea când era principe, în 1924. Pus în fruntea autorității care urmă să se ocupe de înzestrarea armatei cu o aviație modernă, prințul moștenitor a intrat în combinații dubioase și, sprijinit de ofițeri români, a angajat contracte cu firmele „Armstrong” și „Fokker” pentru modele de avioane care încă nu existau sau nu fuseseră testate (Povestea acelor F-16 la mâna a treia care nu se pot ridica de la sol la 1 Decembrie și afacerea „Patriot” au aceleași „miros” de jaf la drumul mare; atunci erau afacerile lui Carol al II-lea, acum, ale guvernelor postdecembriste, mai cu seamă ale „guvernelor lui Iohannis” - n.n.I.M.)

A ieșit un dezastru, iar când reprezentantul statului român la Londra a cerut firmei „Armstrong” că avioanele să respecte parametrii menționați în contract, prințul Carol, însoțit de prințul George al Greciei, a descins furtunos în Marea Britanie, umilindu-l pe funcționarul român de față de reprezentanții companiei. Prezent la scenă, colonelul Ion Antonescu (viitorul mareșal), care era atasatul militar al României în Marea Britanie, a intervenit personal pentru a pune capăt ieșirii necontrolate a lui Carol.

Modelele netestate cumpărate de statul român s-au dovedit nefuncționale. (Ce coincidență cu armamentul occidental furnizat de S.U.A. & Co.! – n.n.I.M.). Un aparat s-a dezmembrat în aer în timpul testelor, iar pilotul român și-a pierdut viață. În cele din urmă, în față evidențelor, s-a acceptat că „Armstrong” și „Fokker” nu pot livra ce au promis, dar banii fuseseră deja dați, așa că România a acceptat să primească în schimb furnituri și diverse materiale, în loc de avioane (vi se pare cunoscut ? - n.n. I.M.).

Mai este, desigur, și afacerea „Skoda”, angajată de guvernul Iuliu Maniu în 1930, prin care România a plătit la suprapret armament de proastă calitate livrat de cehi. Contractul în valoare de 1,25 miliarde lei a fost semnat de ministrul de Război, generalul Henri Cihoski, de acești bani „Uzinele Skoda” angajându-se să livreze tunuri de câmp de calibrul 75 mm, tunuri antiaeriene de același calibru, obuziere moderne model 1928 de 100 mm și de 150 mm, precum și peste 180.000 de obuze.

Când următorul ministru de Război a cerut anchetă, arătând că tunurile nu corespund parametrilor ceruți, cehii au acuzat România că sabotează contractul. În 1933, după căderea guvernului Maniu (la 13 ianuarie 1933), o percheziție făcută la sediul firmei lui Bruno Seletzky, reprezentantul „Skoda” la București, scoteala iveală liste cu comisioane de circa 25 de milioane de lei ajunse în buzunarele unor oficiali români trecuți pe foaie cu nume de cod. Anchetă a fost stopată subit însă din înalt ordin, iar sediul firmei lăsat nepăzit, ceea ce i-a permis reprezentantului „Skoda” să revină noaptea și să distrugă documentele care duceau la vârful statului.

„Conform informațiilor Misiunii militare germane din România pentru armata de uscat, forțele armatei române nu sunt, în majoritate, indicate pentru misiuni de lupta independente!”

Acestea sunt doar două din numeroasele afaceri de corupție care au subminat capacitatea de lupta a armatei române în perioada interbelică, astfel că, atunci când a fost nevoie efectiv că țară să fie apărată - în iunie 1940, la ultimatumul sovietic –, șeful Statului Major General i-a răspuns regelui Carol că trupele au muniție pentru doar 5 zile!

Venit la putere în septembrie 1940, Ion Antonescu a încercat să crească puterea de lupta a armatei, dar era prea târziu. Trei divizii au intrat într-un program de pregătire cu instructori germani, însă nu era suficient. Armata română era aproape în incapacitate de luptă. Goana după șpăgi făcuse că oficialii români să angajeze, în perioada interbelică, foarte multe contracte cu furnizori diverși, din numeroase țări. Spre exemplu, pe aeroporturi existau avioane din Franța, Italia, Germania, Polonia și de producție autohtonă, românească. Fiind de la companii diferite, fiecare necesită alt rând de piese de schimb, alt tip de întreținere etc, făcând logistică extrem de dificilă. Din acest motiv și nu numai, evaluările făcute de proaspeții aliați germani capacității militare a României au fost teribile. Practic, Berlinul consideră că de la români are nevoie strict de materii prime (petrol, grâne, lemn în principal).

Istoricul britanic Dennis Deletant arată, în volumul „România 1916-1941, o istorie politică“: *„Contribuția armatei române la Operațiunea Barbarossa urmă să fie stabilită* (de către germani – s. r.) *după evaluarea capacității de reacție și a eficienței, iar în cadrul Înaltului Comandament German opiniile erau împărțite”.*

La ședința din 12 februarie 1941, când cei prezenți la Cartierul General al armatei germane au concluzionat că armata română *„nici nu putea fi apreciată că armată”*, s-a luat decizia de a vedea cum ar putea, totuși, românii să contribuie la „Operațiunea Barbarossa”. Colonelul Arthur Hauffe, șeful Statului Major al Misiunii Militare germane din România, a primit ordin să facă un raport pe această temă.

Concluziile ajungeau pe 24 februarie 1941 la feldmareșalul Gerd von Rundstedt, șeful Grupului de Armate Sud, cel care avea să comande trupele care au intrat în Ucraina și Moldova.

Raportul este zguduitor: *„Conform informațiilor Misiunii militare germane din România pentru armata de uscat, forțele armatei române nu sunt, în majoritate, indicate pentru misiuni de lupta independente. Trei divizii de infanterie (divizii de elită) vor putea fi folosite, probabil, pentru misiuni de atac mai ușoare în condiții favorabile. Folosirea diviziei motomecanizate în cadrul forțelor germane la flancul stâng pare posibilă pentru misiuni mai ușoare. În afară de această, pentru moment, nu se poate stabili cu precizie pe ce forțe se mai poate conta. Că efectiv maxim, pot fi luate în considerație pentru misiuni de apărare opt divizii de infanterie, patru brigăzi de munte și șase brigăzi de cavalerie”.*

România a intrat în Al Doilea Război Mondial cu o singură brigada blindată, echipată cu tancuri ușoare de producție cehă. Germanii apreciau că unitatea poate suportă doar misiuni ușoare și numai dacă e sprijinită de unități germane *„Poate că, în spatele unui obstacol foarte puternic (fluviul), românii ar putea asigura apărarea acolo unde nu se atacă. Antonescu și-a mărit armata, în loc s-o reducă și s-o îmbunătățească. Soarta unor mari unități germane nu trebuie să fie dependență de rezistență unităților românești“*

Armata română era într-o stare atât de proastă, încât Hitler a fost pur și simplu nevoit să ceară schimbarea modului în care erau așezate unitățile armatei germane din Grupul de Armate Sud. S-a renunțat la ideea unei lovituri majore din Moldova, Hitler cerându-le feldmaresalului Brauchitsch și generalului Halder, șefii armatei germane de uscat, că peste Prut să treacă numai forțele „necesare pentru imobilizarea inamicului“. La finalul lunii martie, Hitler a anunțat că dăduse dispoziții Armatei a 11-a *„să acorde trupelor românești sprijinul de care aveau nevoie”*, dar că nu trebuie să se facă *„iluzii în privința aliaților”.* Concluzia dictatorului german, după discuțiile cu generalii săi, a fost: *„Cu românii nu se poate face nimic. Poate că în spatele unui obstacol foarte puternic (fluviul), ei ar putea asigura apărarea acolo unde nu se atacă. Antonescu și-a mărit armata, în loc s-o reducă și s-o îmbunătățească. Soarta unor mari unități germane nu trebuie să fie dependență de rezistență unităților românești”.*

Această frază avea să fie premonitorie, pentru că un an și jumătate mai târziu, la asediul Stalingradului, lipsa de efective i-a împins pe germani să comită tocmai această greșeală. Armatele 3 și 4 române, prost echipate, instruite și conduse, cu efective insuficiente și cu moralul la pământ, au fost puse să asigure flancurile Armatei a 6-a germane care lupta pentru a cuceri Stalingradul. Rușii au atacat în sectoarele aparate de români, au străpuns liniile și au încercuit Armata a 6-a, ducând la înfrângerea care a schimbat cursul războiului pentru Germania. Scena avea să se repete în 20 august 1944, când Armata a 6-a germană, reconstituită după Stalingrad, a fost încercuită în Moldova după ce sovieticii au atacat și au străpuns din nou flancurile păzite de Armatele a 3-a și a 4-a române (la ordinul Regelui Mihai I cu concursul generalului Racoviță, pe timpul „operațiunii” supranumite „Poarta Iașilor”, - n.n. I.M.).

Fără mijloace de transport, românii au mers pe jos de la Prut până la Stalingrad și retur.

Campania din Basarabia și Bucovina de Nord: România a fost în situația „unui stat care acceptase conducerea trupelor sale de către alt stat pentru a elibera teritoriul propriu” (reamintesc ordinul actualului Șef al Statului Major al Armatei – Vlad Gheorghiță care a cedat comanda Armatei Române (aia care mai este) „aliaților”-N.A.T.O. - n.n.I.M.).

Revenind la primăvară lui 1941, istoricul britanic Dennis Deletant notează că, tocmai din cauza că armatele aliaților estici ai Germaniei erau în stare proastă, Hitler decisese să nu le comunice acestora planurile sale privind atacul asupra Uniunii Sovietice. Precauțiile au luat sfârșit cu mai puțin de două săptămâni înaintea declanșării „Operațiunii Barbarossa”. La 12 iunie, în întrevederea de la München pe care Hitler a avut-o cu aliații săi, Antonescu a fost primul dintre aceștia înștiințat despre intenția de a invada U.R.S.S. Bineînțeles că Antonescu, militar de meserie și fost șef al Statului Major General al armatei române, intuise acest lucru, așa că nu a fost luat prin surprindere.

Deși dispozitivul de atac urmă să cuprindă 15 divizii românești și doar 7 germane, capacitatea de lupta foarte redusă a românilor a făcut că șeful de facto al frontului din Moldova să fie generalul german Eugen von Schobert, comandantul Armatei a 11-a. Cele două armate române (3 și 4) urmau să îi fie subordonate acestuia. Pentru a păstra aparențele și a-i salva obrazul dictatorului român în față conaționalilor, Hitler i-a transmis lui Antonescu că intenționează *„să-l lase să apară în față poporului român drept comandant suprem în acest spațiu”.* De aceea, grupul de armate din Moldova (a 11-a germană, a 3-a și a 4-a română) s-au numit „Grupul de Armate General Antonescu”. Era însă

doar o formulă goală, pe teren germanii au condus operațiunile. Istoricul Alex Mihai Stoenescu punctează că România era în situația *„unui stat care acceptase conducerea trupelor sale de către alt stat pentru a elibera teritoriul propriu”.*

Consecințele trimiterii pe front a unei armate neechipate și neinstruite, roasă de corupție și incompetența: sute de mii de oameni pierduți și înfrângeri catastrofale

În final, intrarea României în război cu o armata total nepregătită a dus la catastrofe și pierderi de vieți din ce în ce mai mari pe măsură ce frontul se îndepărta de granița. Lipsită de capacitate logistică, armata română depindea în totalitate de germani pentru fluxul de hrană, armament, muniție, carburant, echipamente etc. Iar germanii, în mod logic, favorizau în primul rând aprovizionarea propriilor trupe.

Ofensiva pentru recuperarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, încheiată cu succes la 27 iulie 1941, a fost plătită cu 4.112 militari morți, 12.120 răniți și 5.506 dispăruți.
Controversată decizie a lui Antonescu, la 26 iulie 1941, că armata română să treacă Nistrul și să continue ofensivă în adâncul Uniunii Sovietice a fost plătită apoi din ce în ce mai scump. Doar operațiunile de după trecerea Nistrului, cu asediul Odessei (unde Antonescu a refuzat ajutorul german), au costat armata română încă 98.000 de pierderi (19.000 de morți, 68.000 de răniți, 11.000 de dispăruți). Încă și mai îngrozitoare s-au dovedit pierderile de la Stalingrad, unde Armatele a 3-a și a 4-a au fost literalmente spulberate. România a pierdut acolo alți aproape 160.000 de oameni - morți, răniți și dispăruți.

Forțele române au intrat în război foarte prost echipate și cu puține mijloace motorizate

Intrată în război prost echipată, instruită și condusă, armata română nu și-a ameliorat problemele pe parcurs, încheindu-l, practic, în același fel. În toamna lui 1942, când frontul ajunsese deja la Stalingrad, iar 260.000 de români apărau flancurile Armatei a 6-a germane, lucrurile arătau sinistru în armata română. Istoricul britanic Antony Beevor menționează, în memorabilă să carte „Stalingrad“, opinia germanilor despre aliații lor: *„Generalii germani împărtășeau părerea feldmaresalului Gerd von Rundstedt cu privire la această «armata a Societății Națiunilor» care cuprindea români ai căror ofițeri și subofițeri erau, după părerea lui, «dincolo de orice descriere», italieni («ingrozitori oameni») și unguri («nu doreau decât să plece repede acasă»)”.*

Beevor face referire mai ales la forțele române: *„Militarii germani de toate gradele care veneau în contact cu aliații lor erau adesea înspăimântați de comportamentul ofițerilor români față de subordonații lor. Aveau o atitudine de «stăpân față de vasal». Un conte austriac, locotenentul Stolberg, raporta: «Înainte de toate, ofițerii nu erau buni de nimic […], nu-i interesau oamenii lor». Un caporal de geniu din Divizia 305 infanterie a observat că bucătăriile de campanie românești pregăteau trei meniuri|: «unul pentru ofițeri, altul pentru subofițeri și un al treilea pentru soldați, ale căror rații erau foarte mici»”.*

Soldații români au făcut Al Doilea Război Mondial lipsiți de armament modern și tratați mizerabil de ofițerii lor

Sigur că au existat și câteva excepții. Între unitățile aliate prețuite de germani erau slovacii („excelenți, foarte modești“) și diviziile române de vânători de munte. Dar, cu această excepție a corpului vânătorilor de munte, în ceea ce privește armata trimisă de Antonescu până la Cotul Donului, rămâne valabilă descrierea nemților: *„Prost echipați și înarmați, neinstruiti și total nepregătiți pentru un război pe Frontul de Răsărit”.*

Sursa - https://www.aktual24.ro/cu-romanii-nu-se-poate-face-nimic-armata-romana-nici-nu-poate-fi-apreciata-ca-armata-cum-a-intrat-romania-in-al-doilea-razboi-mondial-cu-o-armata-facuta-praf-de-coruptia-si-incompetenta-elitelor/ (https://www.aktual24.ro/cu-romanii-nu-se-poate-face-nimic-armata-romana-nici-nu-poate-fi-apreciata-ca-armata-cum-a-intrat-romania-in-al-doilea-razboi-mondial-cu-o-armata-facuta-praf-de-coruptia-si-incompetenta-elitelor/) - 29 august 2024

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ☆ Thank You!

© 2019 ART-EMIS